

РЕШЕНИЕ

№ 1110

гр. Перник, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20221720105390 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „ЗАД Армеец“ АД срещу Община Перник за осъждане на ответника да му заплати сума в размер на 1072,95 лева, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско и Злополука“, полица № *****/28.03.2017 г., 326,96 лева обезщетение за забава в периода от 07.10.2022 г. до 10.10.2022 г. (датата на депозиране на исковата молба).

Ищецът твърди, че на **** г. е настъпило ПТП като застрахован при него товарен автомобил *****, със срок на покритието от 29.03.2017 г. до 28.03.2018 г. по застраховка „пълно каско“ и добавък № 2/30.03.2017 г. към полица № *****/28.03.2017 г., с който е вписан рег № ***** е увреден. Конкретно сочи, че движейки се към автомагистрала *****, при спускане от кариерата до с. *****, в близост до военното поделение, камионът попада в дупка, представляваща необозначено и необозначено препятствие. В резултат са нанесени вреди като е увредена предна дясна броня и дясна степенка. До ищеца е била подадена декларация за щета, заведена под № *****, като на собственика на увреденото МПС е изплатена сума в размер на 1062,95 лева и са начислени 10 лева ликвидационни разноски.

Твърди, че пътният участък, в който реализирано ПТП е публична общинска собственост, като ответникът не е изпълнил задължението си да поддържа пътното платно по правилото на чл. 11, ал. 1 ЗОС и чл. 167, ал. 1 ЗДвП.

Намира, че ответникът е отговорен по правилотона чл. 49 ЗЗС, след като не е изпълнил задължението си да поддържа пътното платно, за което носи отговорност – чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗПътищата.

Твърди, че с писмо, получено от ответника на 23.02.2018 г. е поканил ответника да заплати сумата от 1072,95 лева в седмодневен срок, което не е сторено и същият е изпаднал в забава съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

С оглед на изложеното моли съда да осъди ответника да му заплати сума в размер на 1072,95 лева, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско и Злополука“, полица № *****/28.03.2017 г., 326,96 лева обезщетение за забава в периода от 07.10.2022 г. до 10.10.2022 г.

Претендира разноски.

Ответникът депозира отговор в срок. Оспорва участъкът, в който е настъпило ПТП се стопанисва от него, като сочи, че това е Областно пътно управление – Перник, поради което е ненадлежен ответник.

По същество оспорва предявения иск с твърдението, че не е доказано бездействие от негова страна, че описаните в исковата молба щети не са настъпили и не са резултат от посоченото ПТП. Излага твърдения, че ПТП е възможно да е настъпило и при пропадане на капак, стопанисван от ВиК. Твърди, че водачът не е подложен на проба за алкохол, че същият се е движил с несъобразена скорост, поради което ищецът не е следвало да заплаща застрахователно обезщетение.

Оспорва представените от ищеца писмени доказателства.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание страните се представляват като поддържат изложените тези.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца е да установи пълно и главно наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и него; настъпване на застрахователно събитие и неговия размер; заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; предпоставките по чл. 49 ЗЗД, както и изпадането на ответника в забава. Когато вредоносните последици настъпват от действие или бездействие на лице, на когото е възложено да извършва определена работа, то правният субект, който е възложил тази работа, следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или бездействие) на лицата, на които е възложил да упражняват надзора и поддръжка на общинските пътища. Когато при изпълнение на така възложената работа е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС.

По делото не се спори като същите правнорелевантните обстоятелства се установяват и от приетите по делото писмени доказателства, че между ищеца и собственика на товарен автомобил *****, ***** – „*****“ е сключен договор за застраховка „Каско и Злополука“, полица № *****/28.03.2017 г. с валидност от 28.03.2017 г. до 28.03.2018 г. С Добавък от 30.03.2017 г. е посочено, че рег. № на автомобила е *****. Била е подадена декларация за щета, заведена под № *****, на трето за спора лице – „МВБ трак ендбъс България“ било възложено отстраняване на конкретни вреди – степенка стъпало дясно предно и броня предна дясна долна част – подмяна и боя. За извършените ремонтни дейности „МВБ трак ендбъс България“ издало фактура на стойност от 1062,95 лева, която съгласно приложеното платежно нареждане му е заплатена от ищеца на 13.02.2018 г. и са начислени 10 лева ликвидационни разноски.

На 21.02.2018 г. до ответникът била изпратена регресна покана за заплащане на

сума в размер на 1072,95 лева.

Спорни са останалите елементи от фактическия състав на предявения иск. В тази връзка по делото са събрани доказателства чрез разпит на свидетел – П. Д. П.. В показанията си той сочи, че през 2017 г., Управлявайки товарен автомобил ***, в качеството си на служител на фирма „Атмокс“ е претърпял пътен инцидент по пътя от кариера с. ***** в посока магистралата. Описва ПТП като пояснява, че автомобилът е бил натоварен, при спускане попаднал е в дупка на пътя с размери метър на метър. Скоростта му е била около 10 – 20 км.ч. като били повредени броня и степенка от дясната страна. Свидетелства, че пътят е бил черен към момента на ПТП. В същата насока са и подадените от свидетеля декларации от 09.11.2017 г., при уведомяването на застрахователя за настъпване на ПТП от предходния ден.

По делото е депозирано изявление на Агенция Пътна инфраструктура, съгласно което пътния участък, където се твърди, че е осъществено ПТП не е част от републиканската пътна мрежа и не се стопанисва от него. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗП - пътищата са републикански и местни, като местните са общински и частни – ал. 3 от същата разпоредба. Съгласно ал. 6 промяната на републикански пътища в общински се утвърждава от Министерския съвет след съгласие на общинските съвети на съответните общини. След служебно извършена от съда справка се установи, че пътят от кариерата на с. **** не е включен Списъка на републиканските пътища на Република България, съответно е общински (няма твърдения и данни да е частен). Също така този път изпълнява условията по чл. 3, ал. 1 и 2 ППЗП, както и чл. 7, ал. 3 и 4 от Наредба № 7 за управление на общинските пътища на територията на Община Перник. Не се установи, а и не се твърди от ответника да е променено предназначението на този път, поради което съдът приема, че именно Община Перник стопанисва участъка от общинската пътна мрежа, където е настъпило ПТП, поради което е процесуално легитимиран ответник по предявените искове.

Относно другите спорни по делото въпроси е допусната и приета САТЕ, изготвена от В. Е. Р., която е оспорена от ищеца и съдът не кредитира. Това е така, защото на вещото лице изрично е указано, че следва да изготви експертизата след разпита на свидетеля. Независимо от тези указания, а и присъствайки на разпита, вещото лице е поддържало, че по делото липсват данни за ПТП, както и че пътят, за който се твърди, че е настъпило ПТП е в отлично състояние, което е установил на ***** г, (4,5 години след ПТП). Изчисленията му се базират на произволно приета маса на автомобила, когато е натоварен и е взета предвид скорост от 35-40 км.ч. (повече от двойно по – висока от посочената от свидетеля), отново без да се даде обосновка за определянето ѝ за меродавна.

В тази връзка е допусната повторна САТЕ, изготвена от ВЛ И. Я., неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло като обективна, обоснована и дадена от лице, притежаващо съответните специални знания. Вещото лице е достигнало до извод, че ПТП и конкретните щети могат да са настъпили по начина, посочен от свидетеля, управлявал автомобила. Дадена е оценка на щетите като е взето предвид, че товарният автомобил е бил в експлоатация от 8 месеца и практически нов, поради което ремонта му се извършва единствено в оторизирани сервиз, поради което заплатената от ищеца сума отговаря на размера на вредите. По допълнително зададена му задача отговаря, че отсечката, където е настъпило ПТП е публична общинска собственост към датата на САТЕ.

Ето защо при тези установени по делото факти и приложимо право съдът намира предявеният иск за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен изцяло. Това е така защото правнорелевантните обстоятелства по делото се установяват безспорно, че ПТП е настъпило на път, стопанисван от ответника. Управлението на

пътищата включва редица дейности, включително организиране и осъществяване защитата на пътищата, на пътните съоръжения и на принадлежностите на пътя (арг. чл. 19, ал. 2, т. 4 ЗП, вр. § 1, т. 4 ДР на ЗП). Поддържането на общинските пътища, което също е сред правомощията на ответника, представлява дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническата отчетност на пътищата (чл. 19, ал. 2, т. 1 ЗП, вр. § 1, т. 14 от ДР на ЗП). В нормата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП също е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок.

Механизмът на настъпване на пътнотранспортното произшествие се установява от съвкупната преценка на показанията на свидетеля, управлявал МПС при реализиране на процесното ПТП и повторната САТЕ. През тези доказателствени източници се установи причинно – следствената връзка, вредата и нейния размер, като ответникът не проведе обратно доказване на презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Последното от възраженията на ответника е за съпричиняване от страна на водача на МПС. В Решение № 27 от 22.06.2022 г. на ВКС по т. д. № 239/2021 г., I т. о., ТК и цитираното в него решение по т. д. № 44/2012 г. на II т. о. на ВКС, се приема, че принос е налице, когато с поведението си пострадалият обективно способства за настъпване на този резултат или за увеличаване обема на вредоносните последици. Необходимо е приносът да е конкретен и доказан, а не предполагаем, което от своя страна предполага да не е предполагаемо конкретното поведение – действие или бездействие - на пострадалия, както и причинната връзка между същото и вредоносния резултат. В тази насока обаче ответникът, чиято е била доказателствената тежест, не ангажира никакви доказателства.

При основателност на главната претенция, такава е и акцесорната за присъждане на обезщетение за забава, като в конкретния случай ответникът изпада в забава без покана по правилото на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. Ищецът е претендирал такава обаче единствено в периода от 07.10.2022 г. до 10.10.2022 г. (за три дни). Делото е докладвано съгласно заявеното в исковата молба, като ищецът не е посочил де е била налице техническа грешка. По правилото на чл. 162 ГПК съдът изчисли, че размерът на обезщетението за забава в исковия период е 1,19 лева, до който следва да бъде уважен и отхвърлен до пълния предявен размер от 326,96 лева.

По разноските:

При този изход от спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати сторените от ищеца разноски съобразно изхода от спора. Такива са доказани в размер на 1042,76 лева и се претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00 лева, като съдът определя същото на 200,00 лева по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК. Следва да му бъдат присъдени разноски в общ размер на 953,82 лева.

Ответникът също е претендирал разноски. Същият не е сторил такива, като е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 200,00 лева по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК. Следва да му бъдат присъдени разноски в общ размер на 46,54 лева.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД **ОБЩИНА ПЕРНИК**, ЕИК 000386751 да заплати на „Зад Армеец“ АД, ЕИК 121076907 сума в

размер на **1072,95 лева**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско и Злополука“, полица № *****/28.03.2017 г., по който е образувана щета № *****, с включени 10,00 лева ликвидационни разноси, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба (10.10.2022 г.) до окончателното изплащане на взе***ето, както и основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на **1,19 лева**, представляваща обезщетение за забава в заявения период от 07.10.2022 г. до 10.10.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над 1,19 лева до пълния предявен размер от 326,96 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **ОБЩИНА ПЕРНИК** да заплати на „ЗАД Армеец“ АД сумата от **953,82 лева** – разноси пред Районен съд Перник в настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „ЗАД Армеец“ АД да заплати **ОБЩИНА ПЕРНИК** сумата от **46,54 лева** – разноси пред Районен съд Перник в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____